

ma tid både beswären och återkallelse-fristen till Consistorium inlemnades, ty nu mera kunna inga mistantiar falla på honom att hafwa föranstaltat om den senare; men hwad han kan hafwa inwerkad på sine kamrater inom Consistorii-Expeditionen, till för-tigande af min mundteliga anmälan om beswärs-fristens oriktighet, blifwer en annan sak. Kanhända har han härigenom satt kronan på de tillställnings-gar, anstalter och stämpelningar, som fort före prest-walet i Normösa höllo icke blott menniskor, utan äfwen oskälige djur i spänd werksamhet. Men hade wi icke det nöjet, att, under den tid återkallelse-fristen bereddtes, se Consistorii vice Notarien Pet-terson ibland oss, så wisade sig deremot hans färe broder, då, lifasom på waldagen.

Churu öfwertygad derom, att Consistorii utslag är olagligt, dels emedan Consistorium, då det samma utfärdades, icke hade undersökt, huruvida namn-teckningarne å återkallelse-fristen woro sanne eller icke; dels emedan författaren af samma frist icke derunder tecknat sitt namn; dels emedan N. J. Abra-hamson icke då innehade fullmakt af de öfrige be-swärande att återkalla beswären; dels och emedan jag aldrig någonsin berättigat honom; att teckna mitt namn derunder; får jag likwäl i underdånighet för-klara, att jag saknar medel att ensam utföra rätt-gången om beswären. De händelser, som i sebnare tider inträffat med prestwal inom Linköpings Stift, och i synnerhet de anstalter, som tid efter annan blifwit widtagne för att förhindra, det undersökning-ningar, om anmärkte olagligheter, icke måtte wid werldslig Domstol förekomma, hafwa hos mig af-lytt begäret att blifwa en martyr för den goda sa-ken. Icke blott jag har i mitt hem och på andra ställen varit utsatt för hwarjehanda frestelser och försökkelser, utan en af mina wänner och grannar, som delar mina tänkesätt, har på wida förnämliga-re ställen blifwit hugnad med wänliga förhör, oak- tadt, efter min ensaldiga tanka, mine underdånige beswår torde wara så tydliga, att icke fråga kan, in- för lägre myndigheter, uppstå om min mening der-med. Då min egendom icke är tillräcklig att ensam bestå de kostnader, som ersordras för beståndet af en, må hända långwarig rättegång, men jag deremot gerna på allt sätt will biträda med upplysningar och bewis, så wägar jag påfalla den allmänna åf- tågare-maktens åtgärd till fullständigt utredande af detta inweklade twistemål: utbedjande mig derwid öp- pen talan, samt rättigheten att uppgifwa de witt-

nen, hwarmed klagomålets sannfärdighet styrkas bär: Öfwertygelsen om Eder Kongl. Maj:ts höga och af hwarje medborgare djupt wördade känsla för rättwis- sans skipande tillåter mig icke ett ögonblick tweka, det Eder Kongl. Maj:t skall i nåder anbefalla en fullständig och laglig undersökning, samt derigenom lemna ett nådigt skydd åt dem, som, utan andra medel än warm och liflig känsla för sanning och rätt, wäga hoppas på deras seger och ett billigt straff åt dem, som wäldsföra samhällets heligaste förbindelser.

Med djupaste undersåttliga wördnad, trohet och nit framhärda,

Stormåktigste Allernådigste Konung!

Eder Kongl. Maj:ts

Allerunderdånigste och trofastigste
undersåter

Niklas Arswid son.
genom

E. U. Lundberg C:son.

enligt förut i underdånighet ingisfwen Fullmakt.

Förestående afprifts enlighet med den till Kongl. Ecclesiastik-Expeditionen ingisfne huswudskrift in-tygar

Ex officio,

Pehr H:son Ström.

(Slut. c. a. g.)

Afjustik.

Försök till dewiser på några Gulklappar.
Till en wif Guldsmed, en uppsmålt ring
med motto:

Ut dersöre några här i Norden smärre gullringar finnas wara i bitar sönderbuggna, det har wäl häraf sin orsak, att någon wårdsibbs eller eljest hederlig man, emot de andra sina wederslikars wana, anten sjelf i uppehålles eller annor nöd har sina ringar sönderstykat eller dem till någon löps-man och handlande samt tarfwande man försålt. Så har och anten någon ihjelslagen eller eljest dödad hederlig man kunnat på såttet lemna eller missa någon ring och andra honom sedermera be-werlemna.

Björners Nord. Hjeltetrybnd, pag. 70.

Till en wän med ett blad af den nya Argv
anmälan och prenumerations sedel för
nästa år; jemte en almanacka för tus
sen år med motto:

Den tid, som åtgår, innan dessa wilkor upps
yllas, beräknas som wantig prenumerations tid.

Förteckning på böcker, som finnas i
Mademines Länbibliothek, pag. 8.

Till en Snusshandlare med present af
Stockholms Dagblad för i år, jemte ett
besman, med motto:

Jag är så mycket obestribigare en materiel
warelse, som jag väger 13 Lispund Victualiewigt.

Wlx filosofiska försök, pag. 17.

Till en Stolgoße med boken: om det las
tinska språkets lärande, med motto:

Lifwäl borde det vara twertom, såsom och hwar
och en lärare wiserligen torde göra, som med för
stånd wil gå till wäga.

Trendelenburgs Gref. Gram. pag. 54.

Till en pensionsförestånderska med Convers
ationsbladet, jemte ett ark papper,
med motto:

Käll sort dö pti livrä ave-vu la? Snä kyng
pti käye u schekri lä fras, kö schö rö repete äs
ör perdy.

Straafs Fransyska Grammatica, pag. 7.

Till en förlofwad flicka med en Spegel.

Jag knappast wet en bättre gåfwa,
En mera klar och trofast häfwa
Att en förlofwad flicka ge,

Än dessa gläde, der hon kan se,
Hur dåligt kindens blommor le,
Hur barmens hwita wägor swalla,
Hur täkt dess mörka lockar falla.

En Wälare med penseldragen
De stöna leende behagen
Knappt teäna kan upps ett år,
Swad här på dagnablicket står
Fullfärdigt uti denna spegel,
I ljusets drägt med dygdens pregel.

Nu händer och, en flicka glömmes,
(När man är kär, man ofta drömmes)
Hur hon ser ut, och derfor må
Hon någon gång för spegeln stå
Att pregla in, hur ögon blå

Snunder swarka lockar tindra,
Och såsom twenne stjernor glindra.

Så mottag denna ringa gåfwa,
Den utan smicker skall er lofwa.
När Ni deri har sett er bild,
Så tänk: den lika klar och mild
Står speglad i er sästmans hjerta, —
Slit skänken nu i fröjd som smärta.

Till en flicka med en Lilja.
Kändt är redan blommans stengel,
Fast hon namn af Jungfru bär,
Så nämns Lucifer en Engel
Fast han fallen är.

Till den grånade förtjenssten med ett
par wigtffälar.

Precis som denna wägfäl är och werlden,
Lättsinnigheten, dårskapen och dården
I hbjden stiga mer och mer,
Då dygdens wägfäl, tyngd af sina wården
I djupet sjunker ner.

Till Granflaren med ett Bistkorf
från Hans Excellence C., med motto:

Jag tror, att denna anställda högtidlighet, ni
gjort för min skull, skall bliwa mera fullkomnad,
om det tillåtes mig att öfwerwara den sjelf.

Flagello Meronz'tto: Roman af
Flamén, 1 Del. pag. 18.

Underrättelse för Respektive Prenumer
ranter af denna Tidning.

Redaktionen har ansett sig förbjudig i tid nämnd
i synnerhet för Prenumeranter i Landsorterna, att
äfwen nästa år emottages prenumerations å denna
Tidning, men blott för det första halfåret, emedan
Redaktionen beslutat att derefter utgifwa en ny Tid
ning i större format och efter en mera utvidgad
plan, hwilken, utom den litterära och juridiska st
denna Tidning eger, äfwen kommer att innehålla
alla under stundande Riksdag förekommande ämnen
af wigt.

Prenumeration å Kometen för nästkomman
de halfår emottages i Stockholm hos Herrar Nor
man och Engström med 2 R:dr 32 s. Banco
och i Landsorterna hos Herrar Postförwaltare med
1 R:dr B:co förhöjning, såsom postportoförhöjning.

Stockholm,
Elméns & Granbergs tryckeri.

R o m e t e n.

N:o 104.

Lördagen den 29 December 1827.

Novitz-lagan.

Jag är på lull,
Inne jag qvåfs, hu! jag swindlar omfull.
Å! huru gerna jag sute
Bröder, derute!

Intet jag ser;
Mörkt är för dgat. Bror Betz! följ mig ner.
Sätt på mig hatten och kappan.
Hjelp mig på trappan.

Stynda nu dej!
Kunde till dörrn wi blott hitta! Men nej!
Hur wi än leta och blifva,
Finnes den icke!

Rännsten, du blå!
Var ej så djup, jag nog stupar ändå.
Lysen, I lyktor, och sågen
Wandraren wågen!

När det blir dag,
Sommer jag hem wimmelkantig och swag.
Ej till mitt möte på saten
Står sillsalaten.

Pudrad i mull,
Duffig och kall för mitt kumits skull.
Råsan, den swider och blöder,
Kliff utaf bröder.

Stopp, som jag glömt,
Det skall bli ert! jag dock älskar er ömt.
Tömmen, ack, tömmen för ågarn
Spillda bågarn!

Swag är min hand,
Spiller wigt ut den på dukens rand.
Händer och armar mig swifa,
Venen tillifa.

Freja, som tog
Falkwinkar, och fring i rymberna drog,
Kunde du kraft mig förlåna
Kryppa på knåna!

Sträckte jag och
Benena ut, de ej bure mig dock.
Ledsam, att döden först bringar
Gudarnes wingar.

Bröder, som ha'n
Haglat och swirat med mig beta dan,
Hjelpen er wån ur rännstenen
Åter på benen!

Turken.

Ifrån Turket kom en dag
En Herre hem igen.
Der gifwes, sade han, en lag,
O! om wi egde den!

Man tager hustrur, som man willer
Förutan minsta twång;
Brunetta, blonda, och dertill
Ett dusin på en gång.

Freddömdt! skrek Fritz helt utom sig,
Hur dum är lagen här!
O Broder, det förargar mig,
Att ingen Turk jag är.

Frun såg på honom stålmt och tog:
"Hvad infall får Du nu?
"Min stackars man! du blesve nog
"Den råta Turken, Du!"

Handlingar, rörande kyrkoherde, walet i
Normlösa och Herrberga församling
af Linköpings Stift d. 27 Maji 1827.
Första häftet. Stockholm, Resenius, 1827.
(Slut fr. N:o 102.)

Detta är alternas hufvudsakliga innehåll. Vi
hafwa ansett oss ej böra intaga mer, än hvad som kun-
nat upplysa sjelfwa frågan. Allt omdöme, såsom
ännu för tidigt, lemna wi derhån; rättast synes wäl
wara att målet till utredning öfwerlemnas åt werlds-
lig rätt. Något för skarpa hafwa wi tyckt bondens
påminnelser wora, ehuru skäl förefunnits, men en
mildare ton hade kunnat lika frimodigt frambara
samma sak inför thronen.

Om man kan säga, att dessa och dylika klaga-
mål icke alltid gifwa det bästa begrep om ett con-
sequent handlingsfätt, så torde de äfwen i ett an-
nat och kanske ännu större affeende förtjena upp-
märksamhet, och det är: tillwaron af den högst
beklagliga immoraliteten hos allmogen. Ty
föreställom oss för ett ögnablick werkligheten af ett
dylikt corruptionssystem, der ähraren för accord,
för mutor, för brånwin, genom lösten eller hotelser,
drages åt den sidan, der han kan förmoda sig ega
den mesta winst, och hvad skall man tänka sig om
hans religiösa, hans moraliska känsla? Med hvad ögon
skall han wäl betragta sin själasörjare? Hvad gagn
skall denne kunna uträtta? Med hvad uppbyggelse
tråda upp för sin församling? Och om det wore
en eller två, som detta gällde, men wi se ju, eller
åtminstone rykteswis höra omtalas, att hela försam-
lingar på detta sätt wilja låta sig beståas, att den
första frågan till en profwande, sedan han wäl gått
ned från predikstolen, varit, om han will på förhand
ingå contract, i annat fall har han ej några röster
att påräkna. Har man ej hört förtälsjas, huru af-
dankade corporaler, försupna och af sig komma landt-
hushållare, länsmän, ja mutade bönder från andra
sofnär rest omkring för att wärfwa röster, att brån-
win utdelats före och efter Gudstjensten, ja under
sjelfwa walet i kyrkan! Uro och berättelserne öfwer-
drifne, så ligger ända deri någon sanning. Hvad

ändalyft skall wäl detta taga? Och likwäl är det
från de landliga hebdorne, som det öfberdwade,
religiösa sinnet borde inlörmma i statens ädror och
gifwa desamma förnyadt lif. Det war en tid, och
deraf finnes ännu glädjefulla spår i de diupa stogs-
trakterne och i de Norra provincerne, dit ej förberf-
wet ännu hunnit sprida sitt gift, då ej förberf-
sin prest, ej denna prejande Embetsman, som honom
påringas till en skattdragande börda, utan en lä-
rare, en underwisare på hans wäg till ewigheten.
Då han så gernat gaf allt och uppoffrade allt, i den
innerliga öfwerlygelsen, att han tillbaka war åstfad,
att hans prest wille i allt hans wälgång. Då war
ej frågan om mitt eller ditt. Den ene war lika wil-
lig som den andra till inbördes underlyd. Hwar
och en, som besökte läraren, blef wäl emottagen och
undfågnad. Hans hus war ej stängt för någon.
Ett inbördes förtroende, en fast sänja rådde öfwer
allt. Och då först kunde läran från prestens läppar
hafwa kraft. Då först kunde fromhet och gudäfrus-
tan uppspira ur de hufwiga freisarne, och en redlig
landtbrukare ställa ut i werlden en arbetsam, drift-
tig och sedlig son, hwilken, i hvad yrke han ingick,
behöll sina hemseder och de läror hans själasörjare
i honom plantat. Man hörde då icke omtalas dessa
iåbragder af rån och mord, som nu tyckas lifsom
öfweröfswamma wårt land. Accorder woro då ännu
sällsynta. Presten war åstfad, dersöre sig han, hvad
han behöfde, och hade nog. Men då walde man sin
själasörjare icke af andra bewekelsegrunder än hjer-
tats; den bästa, den wärdigaste, den som bäst för-
måde frambara ordet, och war känd för en rättfäs-
sens wandel.

Huru skall nu detta onda häfwas? Omom
författningar, nya sätt till prestwal och så vidare?
Wi tro detta ej wara till nyttest, äfwen med förut-
sättning, att de kunna wara de möjligen bästa.
Här gäller som öfwer allt: bokstafwen dödar, men
anden gör lefwande. Först och främst en strängare
rätt af Consistorierne, att ej hafwa misstund med
dem bland sitt stånd, som föra ett lastbart lefwer-
ne. I stället för att minska, skulle detta sätta stån-
det i ett mera aktadt anseende. För det andra en
reform i affeende på våra Seminarier. Efter wår
tanke borde den så kallade prestexamen underlyd
wid universiteterna, och wara ganstaf alswarsam. Der
kan man och räkna på mindre personligt intresse och
wäld, härledda från slägt eller bekantskaper. Ses
dermera inga andra bland dessa, utexaminerades, an

